

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejūje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skūpni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarem „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo kūpiti: 1. Življenje sv. Martina pūšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din. i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Blažene božične svetke i veselo novo leto žele uredništvo M. Lista vsem slovenskim katoličanskim familijam v Slovenskoj Krajini. I kda njim te dar izroči, postoji pred njihovimi vratmi pa je milo prosi: PETDVAJSETO LETO prihajam k Vam i Vam nosim Marijino ljubav. Ne zavržite me. Vsake dveri naj se mi odprejo, vsaka roka naj me prime. Niedna katoličanska družina naj me ne splodi praznih rok od svojega praga! Voščite mi to veselje slovenski katoličanci Slovenske Krajine!

MARIJIN LIST.

Dari.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih, so letos v dinarah darūvali: 72., 73., 74, 75., 76., 77., 78., 79. **črep so kūpili sledeči:** Franjo Piukovič, župnik, Bački Monošter med svojimi farniki nabral 301 din, Štefan Krištalj, nabral 150 Din kak smo že objavili. Darūvali so njemi Taboraši Štefan 10, Mihalik Štefan 10, Stojan Djurdjulov 5, Tesik Janoš 5, Schulhof Imre, veleposestnik 100, Molnar Sandor 10, Arpad Antona dovica 10, Golinar Verona, Črensovci 100, Horvat Janoš i Marko nabrala v Trnji 247.75. Darūvali so: Dominko Jožef 3.75, Tibaot Martin 2, Kozlar Matjaš 10, Horvat S. Ignac 10, Sarjaš Štefan 1, Horvat Ana 10

Žoldoš Ana 2, Petek Ana 3, Petek Martin 2, Denša Peter 2, Krampač Janoš 2, Copot Matjaš 10, Gabor Janoš 5, Zadavec Štefan 5, Bohnec Jožef 2:50, Hozjan Martin 3, Horvat Jožef 2, Žoldoš Matjaš 2, Hozjan Kata 2, Jantel Štefan 10, Horvat Jožef 2, Varašanec Martin 10, Doma Jožef 5, Virčec Jožef 10, Denša Jožef 10, Kustec Andraš 2, Radoha Jožef 3, Kosija Tomaž 10, Hanc Štefan 1, Horvat Štefan 5, Kolenko Ferenc 5, Sobočan Jožef 4, Hozjan Štefan 2, Horvat Marija 2, Kozlar Jožef 2, Hozjan Marko 5, F. Mihanek 4, Kolarič Mihal 20, Bernar Kata 2, Tompa Femz 2, Horvat Marko 10, Tratnjek Mariča 2:45, Sarjaš Ivan 10, Dominko Verona 20, Krampač Kata 10; Davorin Gruškovnjak, D. Lendava, nabralo 20 din. darüvali so: D. Gruškovnjak 10, I. Cimerman, davč. oficial 10; Kalamar Alojz, Martinje št. 130, 100. Herman Ferdo, kaplan, D. Lendava 50, Janez Čebular Zagaj, - Kostrivnica 100, Zver Bara, Veščica 40, Stanko Martin i Sobočan Štefan, Trnje nabrala: 261:50 Din. Darüvali so: Sobočan Janoš 6, Hozjan Maria 4, Hozjan Marija 2, Čurič Treza 10, Horvat Martin 2, Cvetko Ana 1:75, Hozjan Marija 2, Balažic Ferenc 10, Perša Anton 10, Horvat Martin 3, Hozjan Štefan 10, Horvat Jožef 5, Kozlar Andraš 3, Cvetko Matjaš 2, Fotivec Martin 3, Hozjan Martin 6, Ana Horvat 10, Kolarič Ana 50, Magdič Ivan 2, Sabotin Ivan 10, Sobočan Marija 10, Hozjan Ivan 10, Žalig Štefan 3, Horvat Martin 1:50, Ivan Sobočan 10, Kocet Andraš 6. Horvat Marko 5, Cvetko Ana 2, Kovač Anton 2, Horvat Martin 2, Dorenčec Štefan 5, Tkalec Marija 5, Dugar Janoš 3, Nerad Martin 2, Sobočan Štefan 4, Tkalec Štefan 4, Horvat Maria 10, Horvat Jožef 10, Denša Ivan 5, Stanko Martin 10; N. Renkovci 10 din. Levašić Kata nabrala v Lendavskih i Čentibskih bregah 213 Din. Darüvali so iz Čentibe: Vida Vendelin 4, Horvat Ferenc, kovač, 5, Horvat Jürij 5, Horvat Janoš 5, Tóth Vendelin 5, Molnar Vendelin 5, Vida Vendelin 10, Kaszaš Jožef 5, Fehér Veronika 3, Vida Ferenc 3, Horvat Mikloš 4, Koša Kata 4, Zorko 3, Vida Jožef 4, Žerdin 5; Bagar Roza 5. iz Lendavskih bregov so darüvali: Tkalec Klara 10, Sobočan Franc 4, Prša Bara 10, Vražič-Kata 4, Horvat Štefan 5, Brener Štela 10, Trojok Terezija 10, Bogdan Terezija 5, Bohnec Štefan 5, Kelenc Marija 5, Neuwirth Marija 4, Varga Ana 5, Mujdrica Roza 7, Jaklin Treza 3, Jaklin Ana 3, Prša Julia 3; po 2 Din. darüvali: Hozjan Verona, Tomaž Štefan, Vitez Ilonka, Sabo Ana, Horvat Ilona, Marton Franc, Marton Jožef, Bažeka Rozi, Horvat Vendel, Vida Jožef, Vida Kata, Gyertyánagy Jožef, Šömen Ivan, David Roza, Horvat Janoš, Horvat Kata, Magyar Jožef, Varga Elizabet, Horvat Mihal, Berki Elizabet; po 1 Din so dali: Kepe Štefan, Horvat Roza, Koren Jožef, Horvat Jožef, Šimonka Marija, Vorši Štefan, Vida Janoš, Marton Franc. Zelko Marko iz Črensovec 100 din, Koštric Aga, Črenšovci 10 din, Ritos Jožef, Črenšovci 10, Žerdin Martin 1, Sarjaš Ivan, Trnje 100 Din, Kustec Matilda, Črenšovci 4, Hozjan Marko, Črenšovci 10 Din. Törnar Matjaš, Črenšovci 10 dni. Romarje k Mariji Bistrickoj dali

30 din. N. Trnje 14, Horvat Treza, Močvarjevci 10 din, N. Žižki, od odaje 10 dni. Kramar Jožef i Horvat Martin z Sr. Bistrice nabrala 136 Din darivali so: Ifko Marija 5, Kramar Jožef 10, Kristina Hren 5, Treza Balazič 4, Gabor Maria 10, Jerebic Anton 10, Copot Jožef 5, Raj Ana 5, Železnik 10, Kuzma Pavel 3, Krampač Štefan 5, Tratnjek Fema 10, Štimec Juri 6, Sabo Jožef 4, Kelenc Treza 6, Györek Mila 3, Graj Marija 25, Lebar Eufemija 10. Tretjeredniki z Maribora, nabrali Frančiškani 306 Din. Posvadbice na gostovanji pri Škafar Ivana v Žižki, nabrale 90 ni. Dr. Josip Hohnjec, nar. poslanec 100 din. Levašič Martin, Čentiba 10 din. i Levašič Kata 3 din. **80. črep je kupila** Lonec Treza z Male Polane 650 Din. **81. 82., 83., 84. črep** sta kupila g. ministra dr. Anton Korošec i Stjepan Barič, pridali iz notrašnjoga ministrstva 200 Din i drugi 1000 Din.

* * *

64. kamen je darivala: Pücko Ana, Bridgeport. Na nadaljni kamen so darivali: Kovač Jožef, Arvida Quebec Canada (2 doll) 112 din. Lebar Ignac (z Sr. Bistrice) Canada 100 din.

Oča sirot povrni vsem darovnikom obilno. —

ODBOR.

Pošta.

Levašič Kata, Čentiba. Lepa hvala za trūd pri nabiranji za sirote. Ka što z dobre volje da, vzemi, čeravno samo eno paro, ve jo Jezuš i da. Gospode pa oprosi, ka k božiči pali razglasijo nabiranje, te je tretje i zadnje za letos. Celoj familiji pozdrav. — „Betlehem“. „Na sveto noč“. Letos ne mesta. — Tisto pa najboše, če se prestavi.

Vsem. K leti damo z kalendarom Srca Jezušovoga do rok vsem naročnikom knigo od priprave na smrt. Zato naj si vsaka hiša naroči M. List, ka se za 10 Din dobi i M. List celo leto, i kalendar i ešče omenjeno knigo. Na delo! Vsi gorimo za Marijino čast.

Vsebina:

Nevtepenoj materi	Str. 1	Življenjepis Chambon
Venec božičnih svetkov	„ 2	Marije Marte, laične sestre
Sirota Jezušeki	„ 3	Marijinoga obiskavanja . Str. 8
Dokončali smo štiridvajseto leto, začnemo petdvajseto	„ 4	Tretjerednikom v Törnišči i V. Polani . . . . . „ 9
Rože sv. Jezuš. Trezike	„ 4	Od „Doma sv. Frančiška“ „ 10
Obljube Srca Jezušovoga	„ 7	Trnje na božičnom drevi „ 13
		Cerkveni glasi . . . . . „ 15

NEVTEPENJOJ MATERI.

O sveta Marija, türem Dávidov, vu zmotnjavi i strahi smrti bodi mi türem batrivnosti pred licom neprijatela, bodi mi zid i tvoje srce mi naj bo türem na njem, da najdem mir i si odpočinem na den britkosti. O sveta Marija, türem z kosti slonove, čista i nevtepena roža vu poprijetji, moja obramba, odstrani bridkosti moje düše, kda bo moj düh pogrožen v žuč grenkobe. O sveta Marija, hiša zlata, raj ščem biti zadnji v tvojoj hiši, kak prebivati v šatorah grešnikov, naj sam ti kak eden tvojih najemnikov, ka bom meo v obilnosti krüh milošče, po šterom bom vreden na kraji svojega življenja zavžiti tisti krüh Angelski, z šteroga močjov dos-

pem do bože gore. O sveta Marija, škrinja mira božega, prosí za mene, da bo moj Angeo čuvar na mojoj smrtnoj vüri glasno pravo tvojemi sini: vstani mi na pomoč, škrinja svetosti, naj se odstranijo vsi, ki hüdo mislijo i pelaj v svoj mir to düšo, štero si mi v skrb zročo. O sveta Marija, zvezda zorjanska, ki nikdar nesi zajšla po grehi, na skradnjoj vüri me presveti z milostivnimi svojimi očmi, düha teme pa preženi vkraj od mene. O sveta Marija, zdravje betežnikov smilüj se mi hči Davidova, kda mi bo hüdi düh grozno mučio düšo, kda bo tvoje dete v posteli ležalo i bo velike bolečine prenašalo. O najdobrotljivejša mati, sprosi mi, da de mi tvoj Sin ete reči te pravo: Tvoje zveličanje sem jaz. (Prec. Man.)

Venec božičnih svetkov.

Gledajmo, kak moli Maticerkev iz vüst sv. Dūha štiri glavne dneve božičnih svetkov, to je 1. na Božič, 2. na Štefanovo, 3. na Janošovo i 4. na Drobne dece den.

1. *Božič ali Sveti Den.* „Koga ste vidili pastirje?, povejte, naznanite nam, što se je prikazao na zemli? — Novorojenoga smo vidili i šerege angelske, ki so hvalili Boga, alleluja, alleluja“. — „Rodica je kralja porodila, koga ime je večno, i mela je materinsko veselje z deviškov častjov, ni pred njov, ni za njov njoj sposobne ne bilo, alleluja“. — „Angeo je pravo pastirom: Veliko veselje vam naznanjam, ka se vam je dnes narodo Zveličiteo sveta, alleluja.“ — „Vnožina nebeskih šeregov se je zbrala k angeli, ki so hvalili Boga i spevali: Dika Bogi na višini, i na zemli mir ljudem, ki so dobre volje, alleluja“. — „Mali sinek se nam je dnes narodo: i zvao de se Bog, Močen, alleluja, alleluja.“

Te kratke a krasne globoke misli iz molitve Materecerkve celo božično skrivnost razsvetlijo i pojasnijo. Devica je rodila Boga v človečoj podobi, angelje so to naznanili pastirom, ki so je šli iskat i molit. Devica je rodila, a devištva stem ne je zgūbila, kak ne mogo biti od grešnikov z grehi zamazan tisti njeni boži Sin, ki je prišo te zveličat. Pri jaslicah, pred tabernaklom poklekni te den dūša i Jezušeki pošepetni tisto, ka najbolje želeš. Jaz ti ovadim, ka jaz želem. Jaz to želem, ka bi ti ljūbila Jezušeka i za njega vse mirno zatrpela, kak je on zavolo tebe zapūsto v nebi najvejšo blaženost i sprejeo na zemli najbritkejšo žalost i trpljenje najbolje mučno v dūši i teli.

2. *Štefanje ali Števanovo.* „Kamenjali so Števana, a on je pa zazavao Boga, rekoč: Ne vzemi njim to za greh“. — „Kamni iz potoka so njemi sladki bili, za njim idejo vse pravične dūše.“ — „Moja dūša je hrepenela po tebi, ar mi je telo kamenjano za tebe, moj Bog.“ — „Števan je vido nebesa odprta, vido i notri šo: blaženi človek, komi se nebesa odpirajo.“ — „Glejte, vidim nebesa odprta i Jezuša stati na desnici bože moči“.

Prvi mantrnik, ki je življenje dao za Jezuša. Po njegovom zgledi so že sto i sto jezera dali življenje za Jezuša. Milijoni so pa bar mirno trpeli za njega. Ka si ti že pretrpo za Jezuša? Na štero nevolu nesi se ešče tožo? Šteroga križa si se ne želo ešče znebiti?

3. *Janošovo.* „Velike časti vreden je sv. Janoš, ki je na Gospodovih prsaj počivao na zadnjoj večerji“. — „Te je tisti vučnik, ki svedoči od teh reči: i znamo, da je njegovo svedočan-

stvo istinsko“.— „Te je moj vučenik: tak naj ostane, dokeč ne pridem“. — „So zmed tü stoječih, ki ne bodo vmrli, dokeč ne bodo vidili Sinü človečega v njegovom kraljestvi“. — „Glejte moj zvoljeni sinek, koga sam si odebrao, svojega Dühá sem položo na njega“.

Jedini med apoštoli, ki ne meo žene i zato jedini vreden, da je na zadnjaj večerji svojo glavo naslono na Jezušovo Srce, jedini med apoštoli, da je bio svedok njegovoga vmiranja na križi i jedini, komi je Jezuš svojo mater njemi za mater zročo, jedini, koga je Marija za svojega sina dobila po naročili Jezušovom. Tak odlikuje Jezuš deviške düše, če so pred njim tüdi deviške, ne gleda pa na tiste, ki so puni nečistosti pred njim te, gda se pred svetom za čiste držijo.

4. *Drobne dece den.* „Razsrjen Herodeš je vnogo dečkecov dao spoklati v Betlehemi Judovom v varaši Davidovom“. — „Od dve leti i niže starih vnogo dečkecov je dao Herodes zavolo Gospoda spoklati“. — „Njihovi angelje vsigdar gledajo obraz Oče“. — „V Rami se je glas začüo, jokanje i kričanje, Rachel objokava svoje sine“. — „Pod božjim tronom vsi Svetci kričijo: Osveti našo krv, naš Bog“.

Jezuša je šteo Herodeš vmöriti, ar se je bojava, da njemi te vzeme kraljestvo. Da pa Jezuša najti ne mogo, to pa je znao, da se je te v Betlehemi narodo, zato je dao v tom varaši i njegovoj okolici pomoriti vse dečkece dve leti i menje stare. Mislo je, da med njimi bo tüdi Jezušek. A znoro se je. Jezuška sta rešila Dev. Marija i sv. Jožef, v Egipet sta ž njim pobegnola. Viš, kak radiva mata njeva Jezuška. Viš, kak lahko je Jezuška občuvati v düši, to je ne privoliti v smrten greh. Beži k Dev. Mariji i sv. Jožefi, düša skušavana, pa jiva prosi na tisto trpljenje, štero sta na poti v Egipet prestala, prosi jiva na tisto ljübezen, štero sta na poti mela v svojem srci do Jezuška te, gda sta ga v püstini na rokaj nosila, naj te rešita smrtnoga greha. Ne mogoče, da stanovitna molitev te milošče ne bi ti spravila od sv. Drüžine, skušavana düšica.

Sirota Jezuški.

Jezušek, Jezušek, jaz sem sirmak.

Lačen, zavržen sem, goll i nág . . .

Pa noč ino den

Se v düši smejem:

Sem k Tebi spodoben, ti me maš rad

V nebi, na zemli sebë mi ščeš dat . . .

O Jezuš, sirmak,

Rad sem ti ednak.

Dokončali smo štiridvajseto leto, - začnemo petdvajseto.

Dragi naročniki! Kak oča svojoj deci, Vam nekaj ščem odkrito povedati. Z novim letom stopimo vu 25-letnico M. Lista. K leti dec. 8-ga bo 25 let, ka je izišla prva številka M. Lista. Zato pa je leto 1929. leto naše 25-letnice. Prečistoj Devici Mariji se moremo toplo zahvaliti za te veliki dar, ka nam je po težkih borbah dala dosegnoti dovolenje za vödavanje M. Lista i ka nas je 25 let podpirala pri tom za naše düšno zvelečanje tak važnom i prepotrebnom deli.

Kak naj začnemo 25 letnico? Z širjenjom M. Lista. *Niedne katoličanske familije ne sme biti v Slov. Krajini, kde ne bi meli odsehmao M. Lista!* Ne gučimo od katoličanskih hiš; več ščem povedati. Vsakša familija, čeravno nema svoje hiše, nego je z arende, mora meti M. List. Takšega siromaštva najmre ne, da se ne bi zmoglo *na leto 10 Dinarov*. Tak trdoga srca ne, da svojoj nebeskoj Materi, Jezušovoj, Zveličitelovoj materi na čast ne bi voščilo dati na leto 10 Din! Takšega tela ne, štero *na leto ednok* ne bi par vör delalo, naj si spravi düševno hrano. Takše düše v Slov. Krajini ne sme biti, štera ne bi bila zahvalna. Nezahvalne düše ne smejo rasti pri nas. Zato pa vsaki krščenic, ki rad ma Marijo, to najčistejšo düšo i najbolšo mater, naj gleda za to, naj dela na to, naj darüje v te namen, da bo odsehmao mela vsaka kat. familija M. List.

To je prvo, ka ščem povedati. I kda to povem, prosim naše vrle širitele, naj mi naznanijo imena tistih slovenskih katoličanskih familij, štere ga nemajo *zavolo siromaštva*. Ščem zvediti, keliko premožnejših ljüdi nema Mariji na čast 10 Din. na leto i kelikim se mili svojoj düši na hasek vödati to drobtinico za svoj prvi i najstarejši pobožen slovenski list. To drügo je pa naznanilo, ka mamó od cerkvene oblasti dovoljenje, ka slovesno obhajamo po vseh farah 25 letnico. To slovesnost pa predenemo z 8. dec. 1929 leta, kda za volo zimskoga časa vöni ne je mogoče biti, na leto 1930, kda de že toplo, to je par mesecov kesnej. Celi spored pa pravočasno naznanimo.

Tretje, ka prosim, so molitve. Spomnite se, drage düše, z naše 25-letnice v svojih molitvah, naj z njov močno razširimo Marijino čast i Jezušovo po toj.

Nazadnje pa ešče pripomnim, da se bomo dali z vsemi širiteli naj de malo toplej, fotografirati. Naj spoznajo naši dragi naročniki one, ki so se v teh 25 letah trüdili okoli širjenja Marijine časti.

Zdaj pa vsi na delo za Marijino čast! Vrednik.

Rože sv. Jezušekove Trezike.*

Predgovor.

„Kak vesela bom v nebesaj, če napravite za mené kakšo lübko pesmico. Mislimo, ka svetnike veseli, či je častimo, ar je proslavljanje svetnikov — čaščenje dobrega Boga“. — Tak je pravila sv. Mala Trezika 29. junija 1897 v zadnjem betegi svojoj rodnoj sestri Pavlini (Materi Agnezi), ki njoj je dvorila.

„Od ljubljanskih karmeličank izdane i nam za objavo izročene knjigice naslov.

Razveseliti sv. Malo Treziko i s tem počastiti Gospoda — je namen tudi té male knjigice. Z ednim jo sprevaža iskrena žela, ka bi Rože sv. Trezike vzbüdile i povnožile v vnoĝih düšaj dečinsko zavüpanje v neskončno božo dobroto i ljübezen.

„Lübi Bog, spuni v nebesaj vso moĝo volo, ar sam se na zemli nigdar nej ravnala po lastivnoj voli“. Dečinsko zavüpanje je rodilo prepričanje i vnoĝe „Rože“ dokazüvlejo, ka se je Mala Trezika v svojem čakanjü nej znorila.

I ešče je oblübila svojo nebesko priprošnjo.

„Moja nebeska blaženost bo, deliti lüdem na zemli dobrote“.

„Po smrti bom trosila na zemlo dežč rož“.

O kak vörno spunjavle dano rejč. Po šörkom svejti dišijo njene rože Püšlec z domače i tüje zemle nüdi ta mala knjigica.

Slüžile so pri tom posebno „Annales de Ste. Thérèse de Lisieux“, francoski mesečnik sv. Male Trezike. Z ednim naj bo knjigica ponizna zahvala za „Rože“, štere je natrosila v našoj vožišoj domovini.

Oblüblene rože.

Pravila si, ka boš
z nebes k nam hodila
i po zemli vnoĝo rož
vse prejk, vse prejk nam trosila.

Trosila si je v istini,
trosila šče je boš;
vsa zemla prejk i prejk
diši od tvoĝij rož.

Lepo zahvaljena,
napravila vse si prav!
Ne boš razžaljena
za mali naš pozdrav.

Zdravnik se da krstiti.

Smilenka, sestra Cecilija, ki je pisala redovnoj sosestri Bertili to pismo. Ta pa ga je poslala karmeličankam v Lisieux.

*Boston, Zdrüžene države Amer.
Januara 1925.*

Predraga sestra!

Zahvalimo Gospoda. Naš dober zdravnik, dr. Plummer je bio na lastivno želo sprejeti v naročje katoličanske Cerkve, prle kak je odišeo v večnost. To je prava čüda, štero pripišüjemo „Maloj Jezušovoj Cvetki“. Poslüšajte, zakaj!

To znate, ka je naš vučeni zdravnik po svojem nevtrudljivom delovanji zbetežao. Dvorili smo njemi v našem špitali. Sestra, štera je bila pri njem, njemi je večkrat pripovedavala od sv. Trezike Deteta Jezusa; ali on je posmehljivo odgovoro: „Ta svetnica je samo mala deklica“.

Nekšega dneva, gda je sestra stopila v njegovo hižo, je poslušao nekaj iz „Zgodbe Male duše“. Štela njemi je njegova hči. Sestra je bila iznenadena, gda je vidila, ka je betežnik pazljivo opazüvao ponüjeno relikvijo sv. Trezike D. J. zato njemi pravi:

„Gospod doktor, — obrnite se do té svetnice, — ona vas bo vodila v nebesa“.

„Vi gučite od „Male deklice?“ njoj odgovori, da bi zakrio svojo genjenost. „Razmim — vsigdar bom čüvao njeno relikvijo. Iskreno jo je pritisno k sebi.“

Jako nam je zahvalo, če smo ga včasi po dnevi nesli v kapelo. Čüdo se je oltari i priznao, ka vse svetišče vdihavle mir.

Pri takšoj priliki ga je ednok pitala sestra dvorjenica, če je krščeni. Pravo je, ka nej. Sestra je nej vüpala več gučati od verskih reči.

Vse sestre so biie žalostne pri misli, ka so dobromi zdravniki zračunani dnevi — i nišče se je nej züpaio dotekniki verskoga pitanja.

6. januara se njemi je stanje jako poslabšalo. Naznanili smo njegovim domačim. Gda je dvorjanica vidila, ka nesmi več čakati, se je zavüпно obrnola k sv. Maloj Treziki i zatem odločno pravila:

„Dr. Plummer, ka mislite od krsta?“

„Oh“, odgovori betežnik prepričevalno, „želem ga sprejeti. Vse verjem“.

„Njegova žena i deca so bili poleg. Sestra je včasi telefonirala g. kaplani, naj pride. Té je moego na neki način žé zvediti, ka se je zgodilo, ar je bio že pripravljeni. Prišeo je s štolov i začno zdravnika spitaovati. Za tem je betežnik razločno molo vero božo i na vsa pitanja naše sv. vere lepo odgovarjao: Verjem! Nazadnje je oživljajoča voda sv. krsta pomočila njegovo čelo. Na mrtvečko bledom obrazi sta se vidila lepota i mir.“

Včasi po sv. krsti je prijao sv. poslednje mazanje. Vse pred genjenimi domačini. Od zdaj naprej se je sveto v nenavadnoj sreči. Drugi den zajtra je ob 6.54 vöri brezi smrtnoga boja mirno izdehno.

Kak veren, nenavadno požrtvovalen zdravnik, je bio vreden te izredne milosti i zato se ne čüdim, ka njemi jo je Mala Cvetka sprosila. Ne vemo, što je to naznano novinam, samo ešče tisti večer i drugo zajtro so dnevnik i prinesli glas, ka se je dr. Plummer dao krstiti. Sploj so nas telefonično spitaovali, če je istina.

Osem katoličanskih zdravnikov ga je vodilo na zadnjoj poti. Pri grobi so pokleknoli i na glas molili za njega.

Vsi verjemo, ka njemi je mala svetnica iz Lisieuxa sprosila čüdežno spreobrnjenje.

Sr. Cecilija, smilenka.

Gledaj: Ses Annales de Ste. Thérèse, 1. julij 1927.

Obljube Srca Jezušovoga.

XII.

Velika obljuba. „Tistim, ki bodo zaporedoma devet prvih petkov pobožno prejeli sv. prečiščavanje, bom podelio milost stanovitnosti i srečno smrt“. Sv. Marjeta Alakok etak popiše to obljubo: „Obljubljam ti v prevelikom vsmilenji svojega Srca, da bo moja vsemogočna ljubezen tistim, ki bodo devet prvih petkov v meseci zaporedoma prejeli sv. obhajilo, podelila milost končne spokornosti; tej ne bodo vmrli v mojo nemilosti i ne brez sv. svestv; moje Srce jim bo varno zavetje zadnji čas.“

Ta obljuba se je razglasila komaj l. 1869. Preiskala jo je tudi sv. kat. cerkev po svetoj kongregaciji i jo je potrdila. Nema v sebi nikaj, ka bi bilo proti veri, nikaj, ka bi bilo nemogoče, Guč je tu od stanovitnosti, to je od stana posvečujoče milošče, štero pokloni Jezuš ne da bi jo stalno mogle zgubiti tistim dušam, ki se bodo devet prvih petkov sporedoma spovedale i prečiščavale. Te duše če se vredno prečistijo, to je brez smrtnoga greha, stan posvečujoče milošče, šteroga so si spravile, obdržijo do konca svojega življenja i v njem se odselijo vu večno zveličanje. Ne je pa tu povedano, da toga stana milošče duše ne morejo zgubiti. *Lehko ga po smrtnom grehi večkrat zgubijo, a po velikoj milošči Jezušovoga Srca ga pali nazaj dobijo.* Jezuš tem dušam, štere pobožnost prvih devet petkov verno opravijo, zagotovi samo zveličanje. Ne obljublja njim zato, ka jih reši purgatoriuma; ne ka njim da srečo i zdravje na sveti; on njim obljublja samo moč svoje ljubezni, štera ne dovoli, da bi za stalno zgubile njegovo ljubezen, to je posvečujočo miloščo; one, ki bi tak nesrečne bile, da bi po pobožnosti smrtno grešile, bo ljubav Jezušovoga Srca iz smrtnoga greha stalno povrnola. To pomeni velika obljuba Jezušovoga Srca v prvom redi. V drugom redi pa pomeni za one duše, štere si z celim srcom prizadevajo za popolnost, štere majo istinsko volo raj vmreti, kak smrtno grešiti, štere rade trpijo za Jezuša, šterim se svet mrzi i iščejo samo to, naj kembole odičijo Boga, te duše pa dobijo po toj obljubi stanovitnost v toj popolnosti, da do vsikdar brez smrtnih grehov i da do se malih tudi den za dnevom vsikdar bole čistile, na smrtnoj vöri pa dobijo „srečno smrt“, to je smrt ljubezni, ka z ljubezni do Boga dušo püstijo.

Večni Bog, dober Jezuš je pravo: „*Moje ovce moj glas poslušajo i jaz je poznam i hodijo za menov. I jaz njim dam večno življenje i ne bodo pogübljene vekomaj i nišče jih ne bo strgao z moje roke*“. (Jan. X. 27—28) V evangeliumi sv. Janoša čtmo te bože, tolažbe pune reči. Te reči sv. Pisma so potrdilo za veliko obljübo Srca Jezušovoga. Jezuš ma rad svoje ovce, da življenje za nje; a one ga tüdi rade majo, hodijo za njim, njegov glas poslušajo, zato pa dobijo od njega večno življenje. *I nega sile na sveti*, ne v grešnom teli, ne v hüdom dühi, ne v pokvarjenom sveti, štera bi mogla kda sveta Jezušu njegove ovce z rok strgati. Nikdar ne i nišče ne. Boža reč je to, štera se ne da spremeniti. „*Neba i zemlja prejdejo, moje reči pa ne prejdejo*“, (Mat. XXIV. 35) pravi on sam, te Večni.

Poskrbeti se moremo zato samo za to, da smo Jezušove ovce. To je naša poglavitna skrb i dužnost. Te pa postanemo ravno po toj obljübi. Devet mesecov hodimo v šolo k Jezušu pastiri i postanemo njegove ovce, če se dobro včimo, to je če se dobro spovedavamo i prečiščavamo.

Če nam kaj leži na srci, te nam leži posebno ta briga, dragi čtevci i naročniki, da bi vi vsi postali ovce Jezušove, ovce, šterih nišče nikdar ne bo mogo strgati iz njegovoga srca. Postanite te ovce. Opravite to devetmesečno pobožnost na čast sladkomi Srca Jezušovomi. Gučite z svojimi gospodi dühovniki i jih oprosite, naj vam določijo čas spovedi za prvi petek, ka te mogli devet prvih petkov sporedama se spovedati i prečistiti. Pretrgati se najmre ne sme ta pobožnost. Če se pretrga, se more znova začeti. Vaši goreči dühovniki Vam pa bodo drage volje šli na roko, ar oni tüdi radi majo Jezušovo Srce i njemi ščejo to veselje spraviti, ka vas k njemi pripelajo i s tem broj njegovih ovc povekšajo. Zato pa li z vüpanjom začnimo opravljati vsi to pobožnost, ki še nesmo je ali nesmo je dobro, Jezuš nas željno čaka. Postanimo vsi ovčice Jezušove, ka nas nikdar nikaj ne de moglo strgati z njegovih rok.

Življenjepiš Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

IV.

Tri dni brez zavesti.

Leta 1867. meseca septembra je sestra Marija Marta, kak njoj je boži Vučenik naznano, prišla v stan, šteroga je po imeni teško določiti. V posteli je ležala vtegnjena, drevena, nema; oči ne je odprla, jesti ne je zavživala. Žila njej je pa zato redno bila i lice njej je ostalo blede-rdeče. Te stan je tri dni trpo, 26, 27, 28, na čast sv. Trojstvi. Za drago sestro so ti dnevi bili dnevi milošče. — Svetloba nebeska je zasijala v tom siromaškom stani, v štero je stopilo presveto Trojstvo. Nebeski Oča njej je predstavo Jezušu v podobi sv. Hoštije i njej je pravo: „*Tistoga ti dam, koga mi telikokrat darüješ*“ i jo na to prečisto. Zatem njej je nazvesto skrivnosti Betlehema i Kalvarije i njej je natenkoma razložo vtelovljenje božega Sinü i naše odrešenje, delo svoje ljübezni. Potem je pa kak ognjeni žar izžario iz sebe sv. Düha i njej ga z temi rečmi izročo: „*V tom je svetlost, trplejenje i ljübezen! Ljübezen sebi obdržim; svetlost ti zato dam da spoznaš mojo volo; trpljenje pa zato, da preneseš vsaki hip, ka sam ti pripravo*“. — Zadnji den jo je pozvao oebeski Oča, naj v traki, šteri pi-

de z nebe, gleda križ božega Sinü i pri toj priliki njej je na poseben način dao spoznati, kak si lahko „na hasek obrne svete rane“. V tom hipi v ednom drugom traki, šteri je od zemle do nebe segao, čisto vidi svoje „pozvanje“, najmre kak more zasluženje Jezušovih presvetih ran v ceno spraviti po celom sveti. (Dale.)

Tretjerednikom v Törnischči i V. Polani.

Par reči moram naznaniti tretjerednikom törjanske fare i tretjerednikom ekspoziture v V. Polani.

Gda se je V. Polana z M. Polanov od Törnischča ločila i si zozidala lepo cerkev i ustanovila novo faro (ekspozituro), so tretjeredniki v V. Polani začeli dobivati navuke od g. Ranteša Antona ekspozita, ki so začeli sprejemati tüdi nove kotrige. Vse vezi so se naednok pretrgale z sküpščinov v Črensovcih, ne da bi se javilo toj, jeli je tam nastala nova sküpščina ali nej. Cela törjanska fara z dvema Polanama vred spada najmre pod Črensovsko tretjeredniško sküpščino. Tak je to napravila frančiškanska provincija i tak je to odobrila višja cerkvena oblast tüdi. Da zvem jeli majo v V. Polani novo sküpščino ali ne, ka mi ne bo trbelo tretjerednike iz ekspoziture na skrbi meti, se obrnem na g. vizitatora, p. Egidia k Sv. Trojici pa jih oprosim, naj mi naznanijo, kak stoji tretjeredniška stvar v V. Polani. Njihov odgovor se glasi, da so g. Ranteša Anton dobili toti oblast od g. provincijala sprejemati tretjerednike, a njihovi tretjeredniki ešče vseedno spadajo v Črensovsko sküpščino i se njihova imena morajo v glavno knigo sküpščine vpelavati. Gospod Ranteša so potem, kak sem jih oproso, navuk za 1. Nov. t. l. v svojoj cerkvi razglasili i tretjerednika, koga so sprejeli z knjigov v Črensovce poslali, kje se je te spisao v glavno knigo. Po mojem bi bilo boše, naj pripomnim tü, spis sprejetih kotrig poslati v Črensovce, ka lüdem ne bi trbelo te poti delati. Če pa šče što priti, naj pride, drage volje ga sprimemo.

V Törnischči je do novoga leta ostalo vse po starom, najmre tretjeredniki so hodili v Črensovce k navukom, gospodje dühovniki so navuke vsikdar lepo naznanili z predganice, dali tüdi odvezo kotrigam. kda te neso mogle v Črensovci i vodstvo po potrebi tüdi informirali kakše življenje pelajo njihovi tretjeredniki. Po novom leti se je pa to spremenilo. Dvakrat smo oprosili g. provizora, naj razglasijo navuk i oni toga neso včino, nov. 1. so ga toti razglasili a z ednim pridjali, da ne mus iti na navuk, v Črensovce samo ki šče zato lahko ide — ar bo 4. nov. tüdi doma navuk za tretjered. Sledkar so pa g. Greif dali pozvati k sebi voditele i voditelice i njim naložili, naj spišejo vküp imena svojih tretjerednikov. Namen njim je, kak se mi je razložilo, da ščejo sami voditi tretjered v Törnischči, ka kotrige ne bi več hodile v Črensovce k mesečnim shodom.

Gda sem zvedo za namen odcepitve v V. Polani sem taki javo g. vizitatori tretjega reda, ka *jaz drage volje taki prepüstim vodstvo tretjerednikov iz ekspoziture g. Ranteši, primeni nikšega zadržka ne*, naj se mi to samo javi, ka te Polančarov ne bom več meo na skrbi. I ravno to sem včino, kda sem doznao, ka g. Greif, provizor, ščejo odtrgati svoje tretjerednike od Črensovec. Pisao sem g. provinciali, ka törjanske tretjerednike drage volje püstim vkraj. Šestnajset let sem vodo vse tretjerednike iz treh far i iskao pri tom vodstvu samo božo čast po spopolnjenji düš, dobro

vedoč, da če samo za edno stopnjo višišo svetost dosegne štera duša, se bo dober Bog bole odičo po njej, kak po milijonaj duš, ki te popolnosti neso dosegnole, čeravno so ovak pobožne, svete duše. I naj te cio dosegnem, sam posveto vso skrb vzgoji tretjeredniških duš i darüvao iz svoje vrednosti več, kak vsi tretjeredniki skupno za pokritje stroškov tretjega reda. Ni piknjice pomisleka nemorem meti zato zakaj ne bi püsto z rok tretjerednike iz Törnišča i V. Polane če i oni to želejo i njihovi duhovniki za vekšo božo čast. Moj namen je boža čast i zato če se ta po posebnom farnom vodstvi še bolje dosegne v Törnišči i V. Polani, po dušnoj vesti ne smem delati nikše zapreke i je tüdi ne delam proti odcepitvi. Preč. gospod provincial Regalat Čebulj so mi 5. nov. leta 1928 te odgovor dali na moje pismo, v šterom sam njim odkrio, ka drage volje püstim vkraj tretjerednike iz Törnišča i Polane: „Kak sem Vam že pisao, sem jima (g. Ranteši i g. Greifi) dao dovoljenje za sprejemanje v tretji red, za oblübe i podelitev veseljne odveze. Ne pa za shode, ki so samo tam, kje je ustanovljena skupščina. To je samo pri Vas. Vam pa gospod naj Gospod kak najobilnejše poplača ves nemali trüd, ki ga mate s 3. redom. Prosim Vas, da bi se za 3. red še dale z istov gorečnostjov, kak dozday zavzemali. Uverjen sam, da je delo za duše v Frančiškovom dühi, najlepše delo za Kristuša.“

Te odgovor vse pojasni. Jaz sem to zadevo omeno, ne da bi šteo sebe kaj pohvaliti ali drugoga v kakšo slabo svetlost postaviti. Bog me vari kaj takšega. Moj namen je celo zadevo razložiti, ka najdemo pot, kak se može ta zadeva na vekšo božo čast i dušam na vekši hasek rešiti. Zato bi proso preč. gg. Ranteša ino Greifa, naj me obvestita, jeli ščeta samostojno voditi tretjerednike ali ne. Jaz, kak sem više povedao, njima je drage volje odstopim i dopošljem imena tü vpelanih kotrig. Naj opitata svoje tretjerednike, ka želejo ti i žnjimi lepo v red spravita to zadevo. Ljübezen sv. Frančiška do Križanoga i njegovih duš pa nas naj drži vküp, čeravno se razločimo.

KLEKL JOŽEF
voditeo 3. reda.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Začetek skrbi za sirote. Okt. 28. na god Kristuša Kralja je odbor meo sejo, štere so se vdeležile tüdi sestre iz Žižkov. Na toj seji je sklenjeno, da se te den začne nositi skrb za občinske sirote. Sestre so se tü oprosile, da obiščejo sirote, kak bodo mogoče po občinah. Obiskale bi lendavske sirote iz lendavske fare, črensovske sirote iz črensovske, beltinske i sobočke-fare, sestre iz Törnišča pa sirote iz törjanske, dobrovniške, bogojanske i martjanske fare. Vse po mogočnosti. Sirote bi opitale, ka njim fali i odbor bi po tem, kak sredstva dovolijo, pomagao sirotam. Pripomnimo, da odbor ne bo trošo tistih penez, šteri se na „Dom“ pobira, nego trošo bi od oblastnoga odbora i drugih dobrotnikov v te namen določene dare, kak obleko, ravstvo itd. Naj stalno znamo keliko sirot mamu v šteroj občini, je odbor dao štampati pole, štere dopošle za dopolnitev občinskim i župnim uradom. Iz teh seznamov bo razvidno, keliko občinskih sirot mamu i kak mo je mogli podpirati. *Te den, na god Kristuša Kralja so sestre iz Žižkov pohodile občinsko siroto Baligačovo Rozo v Žižkih i njej za dete izročile obleko, štero so poklonili predsednik odbora.*

Neprijatele tudi mamo. Vsaka dobra reč ma neprijatela i kem boša je, tem več jih ma. Mora je meti zato tudi naša najboša reč, ljubezen, od Kristuša nezmerno priporočana i neskončno poplačana vsmiljena ljubezen do sirot. Kopriv si nišče ne trga, da bi je pridihavao, pač pa rože. I kem lepše so te, tem raj je trga. Tak trgajo tudi nas. En pravi: „*Če je sv. Frančišek 700 let lahko bio brez hiše, je brez nje odsehmao tudi lahko.*“ Pa delamo mi za sv. Frančiška hišo? On jo v nebi ma i je neskončno lepa ta. Mi za sirote delamo hišo, štere je nemajo. Sv. Frančiška, ki je tak preveč veliki siromak bio, postavimo samo za patrona te hiše sirot, naj ljubi i pomaga sirotam našim, kak je ljubo i pomagao svojim sirotam, dokeč je živo. — En trgovec pravi: „*Jaz bi dao dar za to hišo sirot, če bi se ta v našoj vesi delala, ar bi te moja bauta hasek mela od nje.*“ Jeli je pa Kristuš kda sveta dao takšo zapoved od sližnjega: lübi bližnjega, če boš hasek meo ž njega? Najgrša sebičnost je v rečeh toga trgovca. *Sveti Düh Bog* ete odgovor ma na to sebičnost: „*Vnogo jih je nepokornih, br-brašov, zapeljivcov, štere trebe zavrnoti, štéri cele hiše obračajo, štéri zavolo grdoga dobička včijo to, ka se ne spodobi.*“ (Tit. I, 10—11). En drugi trgovec je pravo nabirateljci: „*Ne dam nikaj, ar de ta hiša samo za Črensovske sirote.*“ Kak vsaka laž, tak tudi ta ma kratke noge, zato jo hitro zgrabimo. Kda smo 1926. leta to delo začeli, smo pred celim svetom naznali, ka do v „*Domu*“ mele mesto *sirote Slov. Krajine*. Meli smo dozdej dva kongresa, na šterima je bilo na vnoge i vnoge stotine ljudi, meli smo predge nē samo v ednoj cerkvi, štere so jezeri i jezeri poslušali, pisali smo v Novine i M. Liste, štere so jezeri i jezeri čteli, i povsod smo naglasili, da „*Dom sv. Frančiška bo za sirote Slov. Krajine*“ ne pa samo za Črensovske. Zakaj je vüpaol zato te trgovec to grdo laž izvüstiti, ne išče mo vzroka, nego prepüstimo to razžalitev lübezni do sirot Oči sirot v sodbo. — Nekak si je zgučao: „*Ne dam Kleklni, kaj si z mojih penez palačo zidao.*“ Klekl so že osem let poslanec, majo veliko plačo, pa neso si ešče telko spravili, kaj si bar z blata mogli hišo gorpostaviti. Ešče dnesden so v arendaškoj hiši i če jih vert na cesto dene, se tak ne vejo kam potegnoti, kak druga sirota ne. Ka zakaj nemajo svoje hiše, to zna Bog i sirote tudi. Ka zakaj pobirajo na hišo sirot, pa je odgovor té: ljubezen do bližnjega zahteva to od vsakoga, oni jo spunijo, bar bi jo spuno tudi ti, ki jih grizeš. — „*Na vsakšega tretjerednika navržejo 100 Din. Klekl pa te lahko postavijo „Dom“. Ogüljivo tretjerednike.*“ — Tak je gučao neki gospod. Dozdej ešče neso navrgli. dozdej od toga nikdar guča ne je bilo, ne na sejaj, ne na kongresi: dozdej se je prosilo samo z dobre volje; do zdaj je na tri leta sprošeno dovoljenje za nabiranje *prostovoljnih darov*. Iz vsega toga, ka se je dozdej delalo i ka se je določilo za bodočnost, *sklepati, ka se na tretjerednike nametavalo bo — je hüdobnost.* — „*Naj se v občini razglasi, ka nišče ne sme pobirati, samo, ki ma dovoljenje od oblasti.*“ Tak se je razglasilo v Beltincih, kda smo začeli krumple pobirati. I pred nami i za nami se je pobiralo v Beltincih v dobre pa če ščemo, lahko pravimo, tudi v slabe namene, — greha ne včinimo s tem, ar gde se z nabiranja pijanost rodi, je slab namen, — pa nikdar ne se je v občini naznanjalo, naj se prosi pooblastilo i dovoljenje, samo od sirot Slovenske Krajine, od svojih krvnih sirot se zahtevalo. Zakaj? Naj se njim dar ne da, naj se nabiranje ovira. Pa je trbelo to razglasiti po tom, gda je Marijin List mesece dugo objavljao ministersko dovoljenje za nabiranje? Potom, gda se je v M. Listi i

z predganice naznanilo, ka so zavetnik celoga dela Prevzišeni gospod hercegpišpek! — Pa naj nam ne zamerijo te reči dobri Beltinčarje, ki so nam naklonjeni, so nas i bodo nas podpirali, naše reči ido tistim v občinskem odbori, ki so nam to krivico včinoli. — Naj bo zadosta. Odgovor naš je na te i vse druge špote odgovor neke nune, štero, — kda je nekoga gospoda prosila dar za sirote, -- te plüšno. Ona njemi je odgovorila, mirno i sladko: „Bog plačaj za plüsko, to je dar za mene; zdaj pa prosim še ednoga za sirote“. Ta krotkost je do dna srca genila siroveža, v žep je segno i je poklono bogati dar sestri za sirote. Mi tüdi tak odgovarjajmo na špote, ki na nas pridejo pri nabiranji: „Bog plačaj za špote, ti so dar za mene, zdaj pa prosim še ednoga za sirote“. Vüpajmo se, ka smiljeni Jezuš bo zavolo naše krotkosti omehčo srca našim neprijatelom.

Krumple, kukorico i proso so nam poklonile dobre düše v večih občinaj. Na kongresi smo najmre sklenoli, da bomo mesto penez krumple, proso, hajdino i i kukorico pobirali v krajih, kje je bio te pov, ar je malo penez, z toga pova pa malo lahko vsaki da. I dobre, smiljene düše so nas bogale. Nabrali smo do zdaj krumplov okoli štirideset metrov, a nabiranje ne ešče dokončano. Gda je zvršimo, te vse objavimo. Za dozday nabrane debele krumple smo dobili čistoga 2420 Din. I nabiračom i darovnikom i voznikom srčni Bog plačaj!

Pazite! Zadnje nabiranje v tom leti bo okoli Božiča. Te se bo nabiralo zrnje: proso, hajdina, kukorica, pač kakše zrnje što ma i z dobre volje da. Dobljeno zrnje se oda i penez za nje dobljeni v kaso dene. Prosimo vse občine, kde poleg živeža majo še kakši literček za sirote, naj ga denejo strani i nas obvestijo, kde i keliko je nabranega i kda lahko pridemo po dar sirotam.

Ministri mislijo na nas. Gospod predsednik vlade i znotrašnji minister, dr. Korošec Anton, nam je poslao iz svojega ministerstva 2000 Din, g. Barič Stjepan, minister za socialno politiko pa 1000 Din iz svojega resora.

Poslanci se tüdi giblejo za nas. Dr. Hohnjec Jožef, nar. poslanec so nam poslali 100 Din.

V Bački mislijo na nas. Piukovič Franc, plebanoš v Bačkom Monoštri, so nabrali med svojimi farniki 310 Din,

Črep iz siromaškeje a darovitne hiše. Lonec Treza iz M. Polane je kúpila en črep, to je darüvala je 650 Din.

Novi kamli: dobili smo ednoga pali, mamó jih zdaj tak 64. Potrebüjemo jih ešče 736. Cena ednoga je 12 dolarov ali 650 Din. Od Amerikancov, Australijancov, Kanadancov, pač od vseh, ki zvün mej naše države dobro slüžijo, čakamo te kamle.

Hvala za prislüžek. Lebar Ignac iz Sr. Bistrice, kda je prvi zaslüžek poslao iz Canade domo, je 100 Din za sirote je odločo. Jako lepa navada. Kovač Jožef nam je istotak poslao 2 dolara.

Diplomo so si zaslüžili: Golinar Verona, Črensovci, Kalamar Alojz, Martinje, Janez Čebular, Kostrivnica, Zelko Martin, Črensovci, Sarjaš Ivan, Trnje. Po 100 Din je vsaki darüvao.

Novi črepi. Novih črepov smo dobili 13. Mamó jih 84. Potrebüjemo jih ešče 716. Eden košta 650 Din ali 12 dolarov. Črepe kúpijo darovniki iz Slov. Krajine i celé države SHS.

Občina Trnje i Sr. Bistrica izpelali oktobersko nabiranje. Prva

je darivala 509 Din 25 par, druga pa 136 Din i pet metrov krumplov pa nekaj zrnja.

Bratska ljubezen. Mariborski tretjeredniki so nam poslali lepi dar, 306 Din.

Lendavske i Čentíbske siromaške gore so sirotam poklonile 226 Din.

Posvadbice neso se spozabile z sirot. Posvadbice na gostovanji pri Škafar Ivani v Žižkih so nabrale med svati 90 Din. — Bog nam daj dosta takših pametnih devic i korajžnih deklic!

Spomenek za pokojnim možom. Püčko Ano v Bridgeportu je doletela velika žalost. Julija 9. njoj je ponesrečo mož i naglo vmro. Na spomenek pokojnomi je kúpila en kamen za „Dom“ to je darivala je 12 dol. Gda se njoj za lepi dar toplo zahvaljüjemo, njoj naznanjamo, da za žive i pokojne darovnike služimo vsaki tjedan edno sv. mešo.

Od odaje nam je N. dao 10 Din. Če bi vsaki kaj včekno vkraj od dobljenih penez, ki kaj oda, bi hitro dobile naše sirote dom.

Vsem darovnikom i nabiratelom za „Dom“ blažene božične svetke i srečno novo leto žele Odbor.

Trnje na božičnom drevi.

(Pripovest)

Znotrašnje stene hladne sobice, v šteroj je edna siromaška ženska z desetletnim sinekom stanüvala, je obvleke seri prt z neprijetnim plesivim dühom.

Sobica je stala prazna, brez pohištva, samo nekaj malo slame je bilo v njoj, ki je služila za posteo tema nesrečnima stanüvalcama. Siromaštvo je pa takše kralüvalo, da je pri svetlobi sveče prikazüvalo takšo sliko, da bi jo roka slikara samo tak bila mogoča preslikati, če bi svoje človeče čüteče srce zmeno s kakšim neobčütljivim kamnom.

Dečkec je vmirao v mrzloj sobici . . . z ednim ponošenim mater-nim robcom odeti je ležao na slami. Po celom varaši je radost kralüvala, vej je bio božični večer, božo ljübezen rodeči večer, ki je človeča srca v nenavadno bistrejše bitje spravo.

— Mama! — si zguči dečkec — Vi ste me vsigdar s tem tolažili, da tam gori pri dobrom Bogeci ne bomo zebli, niti gladüvali . . . tam že dajo krüh . . . jaz bi že tak rad bio tam, ar me zebé . . . lačen sam.

— Tak je, sinek moj — njemi odgovori mati — Tam gori ne boš gladüvao, samo bodi potrpljiv . . . že dobiš pri dobrom Bogeci vse, ka si požeješ.

Vmirajoči dečkec odpre oči i radüvajoč pravi :

— O dabi dobro bilo za mene, či bi že denešnji večer bio tam, najprle bi božično drevo proso maloga Jezuška!

Te reči so strašno zadele materno srce; jedino dete, njenoga siromaškoga srca jedina zemelska tolažba se že le od nje ločiti. Pa neje čüda . . . že dneve i dneve gladüjeta, dete neje moglo duže glada prenašati i tüdi mati je od njega oslablena vküspadnola pri ležišči svojega sineka. I kak tam gleda vmirajočega svojega maloga, se je vspomnila minolih časov, i je premerjala te sveti večer s tistimi blaženimi večerami, kda je poleg svojega moža v dobroti, v blaženstvi čakala god rojstva maloga Jezuška.

Od tisti mao . . . je njeni mož premino . . . brez glasü. V poš-
tene duge je spadno i nese jih mogoce rešiti. Odišeo je, vernoj i vdanoj
svojoj ženi je samo v ednom kratkom pismeci sporočo, da je on odišeo
vmirat, ar nešče nepošteno živeti. Naznano njoj je, da je dobromi stanji
za vsikdar konec; v skrb i materinsko ljübezen je priporočo zalogo njidva
ljübezni — maloga Jančeka.

Ženska se je po čtenji toga pisma za dovico čütila. Jokala je za
preminočim možom: Krvarilo njoj je srce, i kak žensko stvorjenje z slabi-
mi močmi je začnola slaba postajati od velike žalosti. Sedem let je mi-
nolo od tisti mao, punih bridkosti i nevol. Ženska i deček sta že blüzi,
da jiva smrt odküpi od trpljenja.

Naednok deček začne zaspano gučati :

— Idem že . . . rad . . . igrao se bom z vami . . . ljüba mamika
düšim se . . . pomagajte mi !

Za temi rečmi so njemi oči oglašovenole, vküpspadnjeno malo telo
zadrevenelo. V blüzi stojećoj cerkvi so ravno k polnočnici pozvonili, i
kda je ljüdstvo z ednim srcom, zednov düšov zaspevalo: „Dika Bogi na
višini“ — so tam gori v nebesaj angelje z veselov hozanov sprejemali
edno nedužno düšo, štera je z njimi zdrüžena prepevala hvalo malomi
Jezuški.

Ne zebe ga več, neje lačen !

Plamenček lojove sveče, štera je pogorevala, napravi svoj poslednji
skok i mati s srcetrgajočim jočom spadne na mrtvo telo svojega ljüboga
sineka.

— Sinek moj ! drago moje dete ! tü si ostavo siromaško mater . . .
o Bog moj . . . o Bog moj . . . vzemi k sebi tüdi mojo düšo . . .
ve nemam več za koga bi živela ! . . . Vzemi k sebi tüdi mene . . . če
je Tvoja sveta volja ! . . .

Tak žalüje vmirajoča mrtvoga. Kmica je v sobici, noč jo je popol-
noma pokrila s svojov čarnov perotjov, naj nišče ne vidi strašno delo
koseče smrti !

* * *

Med tem časom se je z nočnim vlakom k varaši približavao eden
bledoga obraza človek. Nemirno je čteo minute, ki so ga nesle k njegovoj
zavrženoj družini.

Kda je vlak na kolodvor priropotao i tü henjao, je skočo ž njega i
si je hitro pogodo fiakera, da kem prle obimne svojo ženo i svojega
sineka. Ta se je pelao na staro stanüvanje. Znao je, da njegova družina
ne stanüje več tam, ali tam bo zvedo za njeno stanüvanje, si je mislo.
Tüdi tak je bilo, dobroga srca vratar je njemi vse razjasno, potnik ga je
pa za to dobro obdarüvao i je hitro premino s fiakerom.

Med potjov si v mislih tak zgučavao :

— Ljüba moja Margejta, dragi moj sinek ! nebodeta več trpela, od-
küpim vaj od nevol, blaženiva bodeta odzdaj vnaprej !

Naednok je tam. Vöplača fiakera, notri pocinka. Vrtar ga notri
püsti i opita koga išče. Te njemi je povedo. Stari vratar je s sočütjem
gledao na pridočega govoreči :

— Ravno ste dobro prišli, ar siroto žensko že včera j celi den nesam
vido. Odločo sem se, da zütra na sveti božič pošlem k njima ženo, da
jiva pozove k nam na obed, naj bar na te sveti den ne gladüjeta !

Pridoči se je na te reči stršno, skoro bi vküpspadno, če ga vratar ne bi prijal i ga pelao k dveram tiste sobice, v šteroj je njegova družina stanüvala.

Trkata po dveraj. Tišina, nikšega glasa od znotraj neje bilo čüti, kak da nikoga ne bi bilo notri. Odpreta dveri i notri vstopita. Vratar gori podrži posvet, da bi bole vidila.

Strašen prizor! Tam je ležala mati na svojem mrtvom deteti . . . Zadrevenela. Ne potrebüje več niti ona, niti sinek zemelško dobroto i blaženstvo, najšla sta jo že oba tam gori, kde nega niti trpljenja, niti žalosti, nego kralüje večna, neminljiva radost! On, ki je prišeo odküpiti ljudstvo iz grešnoga robstva, odküpo je njiva od trpljenja. Zdaj že tam jeta, „kde angelci prestirajo“.

V očeh moža se niti edna skuza neje skazala, samo je ta poklekno k tistim, štere je on sam prepüsto nevolam, štere je zdaj šteo oblaženiti. Po imeni jiva zezavao . . . s prijazljivimi rečmi büdio . . . ali prekesno je že vse bilo! Kak je gledao plesnivo slamo na podi, zelene znake smrti glada okoli očeh mrtve žene i deteta, njemi je düšna vest nesmileno kričala: Ti si je vmoro!

To vočimetanje ga je popolnoma spotrilo, poklekno je i küšüvao mrtva tela; vratar si je pa brisao skuzeče oči. Naednok pa zapazi, da klečeči mož vküp kaple. Ta je skočo, da bi ga rešo spadaja, ali že je mrtveca držao v svojih rokaj.

Zabrno je jütrašnji glas zvona. Krščansko ljudstvo je šlo k pastirskoj meši pozdravlat sveto Devico, ki je na svet porodila Onoga, ki olehkoti v borbi življenja obtriüjene.

Iz vüst vratar zletita dva vzdihaja gori v nebo: „Dika Bogi na višini“ i „Daj njim Gospod večni pokoj!“

Iz vogrskoga Glasnika sv. Frančiška — prestavo: Bogoslav.

CERKVENI GLAS!

J. HONTLER

— **D. Lendava.** Od 19. novembra se je vršo tü misijon, ki je trpo osem dni. Obisk je bio dober. Za Vogre je vodo misijon preč. g. Kvotidian iz Vojvodine, za slovence pa g. Tkalec Jožef, ravnatelj iz Veržeja.

— „**Hiža molitve**“ društvo, ki se je ustanovilo v Črensovcih dela z najlepšimi uspehi. Red v cerkvi je nad vse lepi. Reditele bogajo vsi: mladina i starina.

— „**Martin dom**“ . Za katoličanske dekile v Beogradi je najeta edna hiša, kde dobijo služkinje, dokeč ne najdejo službe, zavetje i pošteno pre-

nočišče, ka ne pridejo kakšim zverinam v roke. Kda se zbere zadosta penez vküp, se postavi posebna hiša za služkinje, kje se vsako nedeljo lahko zberejo na poštene razgovore, kje dobijo duševno i telovno podporo, da se rešijo propasti. Ta hiša se bo zvala „Martin dom“.

— **Blažena Ozana.** Sveta stolica je l. 1927. potrdila javno češčenje blažene Ozane iz Kotora v Dalmaciji. Z ednim svetnikom mamó zdaj več Jugoslovani. Samo častimo jo verno. Od njenoga življenja bo pisao túdi naš M. List drugo leto.

— **Bogojina.** Veselje, molitve, pesmi, osem spobüdnih govorov, spovedavanje od jütra do poznih večernih vür se je pri našoj tridnevnicí v Bogojini neprestano vršilo, kak je bilo v Marijinom listi napovedano. Cela naša nova cerkev je dihala pobožnost i mir božji se je vlevao v srca vseh udeležencov te pobožnosti. Velika procesija na cintor, resni obrazi vernikov, primerni govor za verne düše, tužno spevanje i zvonjenje i na vernih düš den dosta obhajancov je zaključilo našo ljubko prireditév na čast božo i sv. Frančiški.

— **Gornja Lendava.** Kak lepe, srečepune dneve smo od 21—28. okt. pri Gradi meli, se ne da popisati. Samo le prehitro so nam minoli. Spomin na 700 letnico kanonizacije Sv. Ferencá se je prav plodonosno obhajao. P. Elekt, voditeo 3. reda so nam držali šest predg, da je bilo veselje poslušati. Glas milosti bože je obilno ljüdi privabo k spovednici. Vnogo src se je prenovilo. Zgledno se je Gospod na zemljo, da poslühne zdihavanje voznikov i oprosti nje, ki so zročeni smrti. Hvala i slava gosp. düh. svetniki, da so nam srečo teh dnevov oskrbeli.

— **Evharistični kongres v Sydneyi.** Zadnjiiden euharističnoga kongresa ob 8. vöri zjütraj se začnejo bože slüžbe. Ob 9. vöri začnejo zvoni zvoniti i do 10. vöre zvonijo. Lüdstvo se zbira pri katedralskoj cerkvi i čakajo, da pride prešecija iz kraja po imeni Manly varaša. Kda je 10. vöra, se vu katedralskoj cerki začne boža slüžba i pevsko društvo začne svoje lepe angleške pesmi predavati, ali to se čüje i odzvuüna cerkve, po cejlom varaši na radio i v vsakoj vulici. Zdaj je prišla policija napr. br. 5000, štera je obsejla celo cerkveno okolico za obrambo lüdstva, za njimi zdaj idejo štiri prešecije proti ovoj prešeciji, ka pride iz Manly Té varaš Manly je prek ednoga maloga morja. To lüdstvo, ka pride v toj prešeciji, prevozi eden hajov, šteri košta eden miljon funtov. Zdaj, kda je 1. vöra popodnevi, je prestavljena vožnja automobilov i električnih vozov. Zdaj ide prešecija od morja proti katedralskoj cerkvi. V prešeciji najnaprej idejo konjeniki v sivom gvanti i bele klobüke majo na glavi i bele štole z prave rame na križ na levo stran. Za njimi idejo dekle Marijinoga društva. Okoli 6000 jih je v belom gvanti i sivih plaščaj, majo pa na glavi bele mreže. Med prešecijov Marijinoga društva se na 10 metrov eden od drüge nosijo lepe zastave z Marijinimi podobami, za njimi idejo dečki Marijinoga društva, na prsaj na levom kraji majo znak Marijine podobe. Za njimi idejo moški napr. br. 60.000. Za temi idejo dühovniki napr. br. 4000. Za temi nosijo nebo, pod nebov nosijo prenajsvetejše Oltarsko svestvo sveti Sakrament XI. Pij pape namestnik, kardinal. Zdaj da je prišo celi narod pred katedralsko cerkev, potom se začne večernica. Odzvuüna cerkvi po večernici so kardinal podelili sv. blagoslov Evharističnoga kongresa. Naroda je bilo na lici mesta okolik 500 jezero. — Sydney, 10. IX. 1928 FRANC VUK